

SOC VALENT

I'M BRAVE

Noa Rodríguez Martínez
Hugo Flores Martín

El conte que tens a les mans forma part del projecte CAP INFANT SENSE CONTE, creat amb l'objectiu de fomentar l'ús de la llengua catalana, l'hàbit de lectura i la creativitat dels infants. Un projecte educatiu, cultural i social que pretén que, des de petits, sapiguem apreciar el valor i el gust per la lectura ja que són molts els beneficis de llegir: ajuda a enriquir el vocabulari, a millorar la comprensió lectora, la concentració, les habilitats lingüístiques, l'èxit escolar... A més, les il·lustracions no estan pintades perquè tothom les personalitzi al seu gust, segons la seva imaginació.

El tema que tracta aquest conte, el bullying, ens ha de fer reflexionar sobre la importància d'educar en la diferència, de respectar els altres i de saber conviure junts.

Tot l'equip estem molt contents de sumar una nova obra. Creiem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint. Remarquem, doncs, la importància de tenir un espai de lectura diari.

Amb la mateixa il·lustració que el primer dia, continuem el projecte amb un nou conte, escrit, il·lustrat, corregit, coordinat, editat i imprès per persones que estimem els llibres.

Des de la web www.capinfantsenseconte.org es poden descarregar els diferents contes que hem publicat i els seus corresponents videocontes.

Un agraïment especial als col·laboradors que han fet possible la impressió d'aquest conte. **MOLTES GRÀCIES!**

Comentari de l'autora del text: “Un agraïment especial a totes aquelles persones que han cregut en mi durant el procés de creació i desenvolupament d'aquest conte. Ha estat una gran experiència i una gran oportunitat”.

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

© Noa Rodríguez Martínez

© Hugo Flores Martín

1a edició: Gener de 2024

Tiratge: 2.000 exemplars

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com

Coordinador de l'edició: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org)

Amb el suport de: Associació Cap Infant Sense Conte (www.capinfantsenseconte.org)

Text i traducció a l'anglès: Noa Rodríguez Martínez

Correcció de la traducció a l'anglès: Aitor Díez Asensio

Il·lustrador: Hugo Flores Martín

Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus i Núria Masdeu Martínez.

Dipòsit Legal: B 21666-2023

Imprès a Catalunya

Índex

Soc Valent	5
English translation	12

El meu nom és Zeta (en realitat és Zacaries) i soc un noi de tretze anys acabats de fer, un adolescent ple d'il·lusions i fites per complir. Evidentment, sense preocupacions d'adult.

M'enfado si m'apaguen la Wii, si em quedo sense internet o, fins i tot, si els meus pares em manen fer tasques, com passa a la resta dels nois de la meva edat. Però també penso que és important tenir bons hàbits per fer-me gran.

Doncs bé, cap al mes de juliol els meus pares em van comunicar que ens havíem de mudar, ja que traslladaven el meu pare a un altre lloc de feina. L'havien apujat de categoria i a partir d'ara tindria més responsabilitat.

Allò suposava un gran trasbals per a mi: havia de deixar la meva ciutat, els amics i la meva zona de confort; allunyar-me de la seguretat que em donava aquell indret en el qual havia viscut durant tretze anys. Al mateix temps, però, sabia que havia de fer-ho. Així doncs, vaig decidir posar fil a l'agulla i començar a recollir els meus records, els meus valuosos records. Dins una capsa vaig anar introduint fotos dels meus amics i les nostres sortides, aquella pedra que

havia agafat en una excursió a l'escola, cites i anotacions en pòstits que expressaven els meus sentiments i les meves sensacions, cartes escrites pels companys amb els nostres somnis i desitjos... Aquesta capsa seria el meu petit tresor i, en el moment de marxar, vaig decidir que l'aniria omplint amb els records i experiències que viuria en el nou destí.

Al cap de dos mesos, ja ho teníem pràcticament tot llest a la casa nova. Feina nova, ciutat nova, institut nou... Vam aprofitar l'estiu per fer la mudança i veure com era el meu institut. En l'anterior hi havia fet grans amics, així que vaig pensar que en aquest també en faria.

S'apropava l'inici del curs i tot indicava que seria perfecte. Malgrat això, hi havia una cosa que em tenia una mica preocupat perquè em feia diferent de la resta de les persones: la meva mà dreta. Vaig néixer sense aquesta extremitat i no puc dir que la trobi a faltar, perquè la meva normalitat és tenir una sola mà. Amb tot, sé que hi ha gent que ho troba... estrany!

Per fi va arribar el dia de conèixer els companys i professors nous; al principi, em vaig sentir totalment acceptat per la resta dels alumnes, tot i que no hi van faltar una pila de preguntes i comentaris de tota mena:

—Ostres, et falta una mà!

—*Tio*, com escrius sense la mà dreta?

—Et vesteixes sol?

I també hi va haver els que volien fer de bons samaritans:

—Ei, ei! Espera, que et porto la motxilla!

—Quina passada, *tio*! M'ensenyes a cordar-me la sabata amb una sola mà?

D'altres m'observaven sense dir res, com el Yeiko, un noi de la meva edat (tot i que aparentava més anys dels que tenia, de tan corpulent i robust com era).

Em vaig adonar que sempre que parlava amb els companys hi havia uns nois que em miraven i, seguidament, reien. Primer vaig optar per ignorar-los, seguint aquella llei tan sàvia que diu: «d'allò

que els ulls no veuen, el cor no se'n dol». Però un dia, en sortir de classe, el Yeiko i tres nois més se'm van apropar i ell va començar a increpar-me, a dir-me que jo era un manc i que segur que m'havien de vestir perquè no era capaç de fer-ho tot sol. També em va dir que per anar al lavabo necessitava ajut i que els professors em tenien llàstima, i per això em prestaven més atenció.

Allò va seguir durant uns dies. Al cap de poques setmanes, aquestes paraules van passar a insults i, dies després, a empentes. Després de molt de temps aguantant aquest comportament sense que ningú se n'adonés i sense demanar ajuda als meus pares o a un adult (gran error!), finalment vaig explicar-ho a la meva mare. Va decidir que aniria a buscar-me a la sortida de l'escola perquè no pogués trobar-me amb els xicots que m'insultaven, i que parlaria amb el meu tutor perquè fes de mediador amb ells o fes alguna cosa al respecte.

—En què pensen? Acaba d'arribar un noi nou a l'institut i ja tenim problemes d'assetjament?

Les paraules de la mare em van donar tanta seguretat que li vaig demanar que, abans de fer res, em deixés provar una cosa. Li vaig prometre que només em caldrien un parell de dies.

L'endemà al matí, mentre el meu company Kai i jo ens dirigíem al centre (vivíem a prop i quedàvem per anar-hi junts) vaig decidir explicar-li-ho tot. Allò em va servir per desfogar-me, tal com m'havia passat en dir-ho a la mare. Però el que més força em va donar van ser les seves paraules:

—No estàs sol, Zeta. T'ajudarem.

Uns dies després, mentre esmorzàvem, vaig veure que el Yeiko intentava parlar amb la resta dels companys de classe, però tots li donaven l'esquena i no volien parlar amb ell, inclosos els nois que sempre l'acompanyaven. A partir d'aquell moment, el canvi va ser radical: em sentia recolzat pels meus companys, pels meus nous amics. Ara bé, no sé per quina estranya raó necessitava saber per què el Yeiko tenia aquell comportament cap a mi...

Una de les tasques que ens van encarregar abans d'acabar el segon trimestre era un treball en grup. Ens vam dividir i organitzar tots en equips de tres o quatre alumnes, exceptuant el Yeiko, que es va quedar sol.

Per la cara que va posar, vaig veure que no li havia agradat quedar-se sense grup, així que m'hi vaig apropar.

—Estàs sol, vols que fem el treball junts? —vaig preguntar-li.

—No, no necessito ningú. I menys algú com tu, a qui li falta una mà —va dir.

—Doncs, encara que no t’ho sembli, amb una mà puc fer moltes coses. Creu-me, sí que necessites algú!

—T’ho torno a repetir: no necessito ningú!

—I faràs sol el treball?

—Si no tinc cap altre remei... Ningú no ha volgut fer el treball amb mi.

Llavors, li vaig recordar que jo sí que necessitava algú quan ell m’insultava, m’increpava o em donava empentes, i que ell, per si mateix, no era capaç d’enfrontar-se a ningú. També li vaig preguntar com s’havia sentit quan la resta de companys no volien parlar amb ell dies enrere. Potser havia après com se senten de soles les víctimes d’assetjament.

L’endemà vaig preguntar-li de nou:

—Segur que no vols que fem el treball junts?

Va estar uns instants en silenci i em va respondre:

—Ho he estat pensant i... ho sento. Perdona’m per haver-me comportat així. I sí, m’agradaria que poguéssim treballar junts.

He de dir que la tasca ens va quedar genial i que no ha estat l’única que hem fet junts des de llavors.

No és necessari que sigui el meu millor amic, ni tan sols que sigui el meu amic, però sí que em tracti amb RESPECTE I COMPANYIA, com van fer els altres companys, que em van ajudar a sortir de la situació cruel que patia amb el Yeiko.

— FI —

I'M BRAVE

My name is Zeta (actually Zacaries), and I am a thirteen-year-old boy, a teenager full of dreams and goals to pursue. Obviously, without the worries of an adult.

I get angry if they turn off my Wifi, if I run out of the Internet, or even if my parents ask me to do chores, like it happens to other boys about my age. But, I also believe that it's important to have good habits to grow up.

Well, in July, my parents informed me that we had to move because my father was being transferred to another job location. He had been promoted, and from now on, he would have more responsibilities.

That meant a great upheaval for me: I had to leave my city, my friends, and my comfort zone; to distance myself from the security that place had provided me for thirteen years. At the same time, though, I knew I had to do it. So, I decided to gather my memories, my precious memories. I started gathering photos of my friends and our trips, that rock I had picked up on a school trip, quotes and notes on sticky pads expressing my feelings and sensations, letters written by classmates with our dreams and wishes... Also, I decided it was a good idea to put them in a box. This box would be my little treasure, and when the moment to leave arrived, I decided I would fill it with the memories and experiences I was about to live in the new destination.

After two months, we had almost everything ready in the new house. New job, new city, new school... We took advantage of the summer to move and see what my new school was like. I had made great friends in the previous one, so I thought I would make new ones here too.

The beginning of the school year was approaching, and everything indicated it would be perfect. However, there was something that made me a bit worried because it made me different from other people: my right hand. I was born without it, and I can't say I miss it because my daily life is having only one hand. Nevertheless, I know some people find it... strange!

Finally, the day came to meet my new classmates and teachers; at first, I felt completely accepted by the rest of the students, although there were loads of questions and comments of all kinds:

- Oh wow, you're missing a hand!
- Dude, how do you write without your right hand?
- Do you dress yourself?

And there were also those who wanted to be good Samaritans:

-Hey, wait! Let me carry your backpack!

-That's awesome, dude! Can you teach me how to tie my shoe with one hand?

Others observed me without saying anything, like Yeiko, a boy about my age (although he looked older than he was, because of how bulky and robust he was).

I noticed that whenever I talked to my classmates, there were some boys who would look at me and then laugh. At first, I ignored them, following that wise saying, 'out of sight, out of mind.' But one day, after class, Yeiko and three other boys approached me, and he started berating me, telling me I was handicapped and that surely I needed help dressing because I couldn't do it on my own. He also said that I needed assistance to go to the bathroom and that the teachers pitied me; that was why they paid more attention to me.

This went on for a few days. After enduring this behavior for a long time without anyone noticing and without seeking help from my parents or an adult (a big mistake!), I finally told my mother. She decided to pick me up from school to avoid me encountering the bullies, and she would talk to my tutor to mediate with them or take some action.

-What are they thinking? A new student arrives at school, and we already have bullying issues?

My mother's words gave me so much reassurance that I asked her to let me try something before taking any action. I promised her it would only take a couple of days.

The next morning, while my friend Kai and I were heading to school (we lived close by and met up to go together), I decided to tell him everything. It helped me vent, just like it did when I told my mother. But what gave me more strength were his words:

-You are not alone, Zeta. We will help you.

A few days later, during breakfast, I saw Yeiko trying to talk to the other classmates, but they all turned their backs and didn't want to speak to him, including the boys who used to be with him all the time. From that moment on, everything changed: I felt supported by my classmates, by my new friends. However, for some strange reason, I needed to know why Yeiko behaved that way towards me...

One of the assignments we were given before the end of the second trimester was a group project. We divided ourselves into teams of three or four students, except for Yeiko, who was left alone.

By the expression on his face, I could tell he didn't like being without a group, so I approached him.

-You're alone. Do you want us to work on the project together?- I asked him.

-No, I don't need anyone. Especially not someone like you, who's missing a hand- he replied.

-Well, even though it may not seem like it, I can do many things with one hand. Believe me, you do need someone!

-I'm telling you again: I don't need anyone!

-And will you do the project alone?

If I have no choice... Nobody wants to work with me.

Then, I reminded him that I did need someone when he insulted me, berated me, or pushed me around, and that he, on his own, was not capable of standing up to anyone. I also asked him how he felt when the other classmates refused to talk to him a few days ago. Maybe he had learned how lonely bullying victims feel.

The next day, I asked him again:

-Are you sure you don't want us to work on the project together?

He remained silent for a moment and replied:

-I've been thinking about it, and... I'm sorry. I apologize for my behaviour. And yes, I would like us to work together.

I have to say that the task turned out great, and it wasn't the only one we have done together since then.

He doesn't have to be my best friend, or even my friend, but he should treat me with RESPECT AND COMPANIONSHIP, like the other classmates who helped me out from the cruel situation I was in with Yeiko.

— THE END —

No creguis que estàs sol ni et neguis a explicar les teves pors.
Sempre hi ha algú que t'escolta i t'allarga la mà.
Només cal decidir-se i sincerar-se.
Això és ser valent.
No hi ha ningú que sigui millor que algú altre.
No hi ha pitjor discapacitat que no tenir cor.

*Don't think you're alone or refuse to talk about your fears.
There's always someone who listens and extends a hand.
You just need to make the decision and be sincere.
That's what being brave is about.
Nobody is better than anyone else.
There's no worse disability than not having a heart.*

